

TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ

Den sváteční

V první kapitole Genesis Bůh třikrát žehná. První požehnání dostávají ptáci a ryby, druhé člověk a třetí šabat. Den odpočinku bude svatý.

V den odpočinku je tak z dobrých důvodů zakázáno pracovat. Ano, člověk *created*, stvořený, má být také *creative*, tvořící, kreativní, ale v právě den zasvěcený Bohu má spíše přijmout roli Božího díla.

Být pasivní, zakusit sám sebe jako stvořeného, být jeden den na stejné rovině s ptáky a květinami a vychutnávat spolu s nimi dar bytí.

Neděle má být nikoli posvátným geografickým prostorem, nýbrž posvátným prostorem v čase, místě, který Bohu vyhrazuje ve svém rychlém životaběhu.

Neděle je výsměchem veškerému workoholismu, neboť zde se člověk dotýká božského v sobě, kdy přichází vědomí, že nežiji, abych pracoval, ale pracuji, abych žil. Nejsem zde na světě proto, abych se upracoval nebo ubavil k smrti.

(Radost z Boha, Marek Vácha)

Pochod za světlo 31.října 1967

Pražské strahovské koleje by se v 60.letech rozhodně nedaly přirovnat k lepšímu hotelu. Studentům znepříjemňovala život netekoucí voda, nefungující topení a pravidelné výpadky elektřiny. Posledního říjnového dne roku 1967 už studentům došla trpělivost a stovky z nich se shromáždily před potemnělými budovami se svíčkami v rukou. Provolávajíce heslo „Chceme světlo, chceme více světla!“ pokojně studenti pochodovali směrem k Malé Straně, kde už ale vyčkávalo několik aut SNB. Policisté se na přítomné vrhli se slzným plynem a obušky a některé pronásledovali až do kolejních pokojů.

Vybral R. Jozíf

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 10. XX.ročník Vychází v říjnu 2022

K měsíci posvátného růžence

V modlitbě v misále je tato úvodní modlitba k P.

Marii: „Milosrdný Bože, ty víš, jak jsme nestálí, vyslyš naše prosby a na přímluvu P. Marie nám přispěj na pomoc.“

Milí čtenáři, k léčení naší nestálosti nám doporučuji a povzbuzuji modlitbu sv. růžence. P. Maria nám chce pomoci, ale my bychom také měli chtít slyšet její prosby k modlitbě, která léčí, a třeba i tu nestálost. Dnes kdy slyšíme, jak jsme lidé nestálí, opouštíme svoje nejbližší (manželství, ale i rodinu-děti), jen aby se člověk mohl bavit. Čím více se dnes od člověka v hospodářské a společenské sféře dbá na stálost, tím jakoby více se nestálost, nevěrnost (nepevnost charakteru) objevuje v osobních vztazích. Emoce neprocházející sítím pravidelné modlitby vyvolávají svévoli. Modlitba sv. růžence nám bude pomáhat udržovat v nás řád lásky.

Modleme se ji.

Milí křesťané, ve světle svätce Václava - mírotvůrce, bychom se měli modlit za odpuštění, usmíření, odmítnutí nenávisti. My Češi, nehleďme na druhé, ale začněme u sebe. My jsme zanedbali příležitost vnést lásku do vztahů a pluli na vlnách světské společnosti. Způsobilo to růst nenávisti, větší příkopy. Zlo se raduje, zatím co my křesťané mlčíme. Ani ČR na 1., ani EU na 1., ale jednání podle Krista, jak ukázal Václav. Pravda platí i za tisíc let. Na té se dá stavět.

Pán žehnej. J. Lízner

P. Cyril Vrbík

Probošt poutního chrámu v Dubu nad Moravou byl skromný, hluboce lidský člověk. Dokázal vytvářet krásné vztahy mezi nejmladší a nejstarší generací, jež obohacovaly obě strany.

Jeho velmi plodný život byl tragicky ukončen rukou vraha v časných ranních hodinách 22. října 2002. P. Cyril vyslyšel další lidskou prosbu a šel vrahovi ochotně ošetřit poraněnou ruku (tu si vrah krátce předtím poranil při pokusu o vraždu taxikáře).

Cyril Vrbík se narodil 15. ledna 1927 v Dřevohosticích, městečku v okrese Přerov. Jeho otec vstoupil za 1. světové války do italských legií a po vzniku Československé republiky se stal vojákem z povolání s hodností kapitána. Maminka, původně učitelka na místní obecné škole, musela po sňatku dle tehdejších zvyklostí místo opustit a stala se ženou v domácnosti. Cyril měl starší sestru Anežku (*1923) a mladší Marii (*1929), která však v 16 letech zemřela na zápal mozkových blan.

V Dřevohosticích v letech 1934-1939 vychodil obecnou školu. Od roku 1940 studoval na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži, pak přešel na kroměřížské reálné gymnázium a v roce 1947 začal studovat na Teologické fakultě UP v Olomouci. Teologická studia nemohl dokončit, protože v roce 1950 byla fakulta uzavřena a Cyril Vrbík byl povolán k výkonu vojenské služby u PTP. Cyril Vrbík sloužil u PTP v Mimoní na Českolipsku celkem 40 měsíců (v rozmezí let 1950 - 1953).

Po propuštění z vojny byl zaměstnán jako zahradník a účetní v Ústavu sociální péče v Nové Horece. Zde pracoval až do roku 1968, kdy mohl pokračovat v teologických studiích v kněžském semináři v Litoměřicích. Šlo o doplnění chybějící výuky, a proto studia mohl ukončit již v příštím roce. Dne 6. září 1969 jej pak biskup Karel Skoupý vysvětil na kněze v Olomouci, v katedrále sv. Václava. Následujícího dne slavil novokněž primiční mši svatou v rodných Dřevohosticích.

Prvním působištěm P. Vrbíka v pastorači byl Místek, kde byl v letech 1969 - 1976 kaplanem. V r. 1976 byl pak ustanoven kaplanem ve Vsetíně, kde působil čtyři roky.

V roce 1980 byl ustanoven farářem v Dubu nad Moravou, a zde působil až do své smrti.

R. Jozíf

Z historického kalendáře

- 1. října 1572** zemřel sv. František Borgiaš, třetí řádový generál jezuitského řádu (450 let)
- 2. října 1942** zemřela na následky věznění bl. Marie Antonína Kratochvílová, patronka ostravsko-opavské diecéze (80 let)
- 4. října 1582** byl zaveden Gregoriánský kalendář, po 4. říjnu následoval 15. říjen - u nás byl kalendář zaveden v roce 1584 (440 let)
- 9. října 2012** pražský světící biskup Václav Malý požehnal stavbu nejintenzivnějšího laseru světa Eli Beamlines v Dolních Břežanech (10 let)
- 11. října 1962** byl zahájen Druhý vatikánský koncil (60 let)
- 13. října 2012** při slavnostní bohoslužbě v pražské katedrále sv. Víta se uskutečnila beatifikace Čtrnácti pražských mučedníků řádu františkánů. Slavnost celebroyal prefekt Kongregace pro blahořečení kardinál Angelo Amato (10 let).
- 17. října 1912** se narodil papež Jan Pavel I. (Albiano Luciani), který nečekaně zemřel 28.9.1978 po pouhých 33 dnech svého pontifikátu (110 let)
- 18. října 1937** se narodil František Xaver Halas, český diplomat, historik a překladatel (85. narozeniny)
- 18. října 1562** zemřel sv. Petr z Alcantary, španělský mystik, zakladatel nejprísnejší větve františkánského řádu (460 let)
- 20. října 1812** se narodil Cyprian Lelek, katolický kněz, slezský buditel (210 let)
- 24. října 1937** byl slavnostně posvěcen nový kostel sv. Terezie od Dítěte Ježíše a zároveň s ním také ústavní kaple salesiánského domova mládeže v Praze-Kobylisích (85 let)
- 25. října 1667** zemřel Arnošt Vojtěch z Harrachu, 13. pražský arcibiskup, kardinál (355 let).

Uzávěrka příštího čísla je 22. října 2022

Pomáhej nám, Pane

Nedávno nás opět navštívila naše dcera Martina, která u nás již nebydlí. Přijela se svým psem. Jmenuje se neobvykle – Buntés. Pojedli, pobyli a pak se Martinka rozhodla na chvíli odejít s kamarádkou, avšak bez psa. Dostal od paničky příkaz: Lehni, čekej! Ten druhý splnil, což mu však zároveň bránilo plnit ten první. Kdyby se ohlédl, viděla by, že dlouho stál až u samých vrátek a sledoval, kam mu jeho drahá panička mizí. Zbytek času strávil posmutněle na zápraží, tedy pouze za jedním rohem. Sem tam jsem ho podrbala, pohladila, ale nejedl nic ani nepil, tak jsem mu posléze šla do domu pro něco na zub. Vyjdu ven a šok – zpoza rohu vyletěl plnou rychlostí Buntés, vrazil do mě, prudce zabrzdil, cosi štěkl a vzal honem zpátečku. Jdu se podívat a bylo jasné, že panička se vrací. Dál už nemusím nic vyprávět – znáte to - skoky do výšky a vrtění ocasem nebraly konce.

V tu chvíli mě napadlo – a co my lidi. Proč jsme ve svých projevech vůči sobě navzájem tak rezervovaní, někdy až studení? Neumíme, nebo spíš nechceme dávat své city najevo, pokud je ovšem vůbec v sobě máme. Skoro to tak vypadá, jako bychom byli k sobě lhostejní. Bylo by to moc hezké a určitě i užitečné, kdybychom se třeba i na cizí své bližní usmívali, známým podali ruku a s těmi bližšími se objali. O laskavých a srdečných slovech nemluvě. Tahle představa má pouze jeden háček – co s těmi, kdo by se takto projevovali vynuceně, uměle, prostě by hráli divadlo. Ale myslím, že těch je mezi námi (ted' mám na mysli konkrétně naši farnost) určitě velmi málo.

Dovolte mi ještě jednu poznámku: Neumím si představit, že bych potkala svou pokrevní sestru nebo bratrance a srdečně se s nimi nepozdravila, aniž bych se jich zeptala, jak se mají a zda něco nepotřebují. A ve své farnosti jsme přece všichni sourozenci v Kristu! A to je, jak víme, mnohem víc.

Tak začneme s těmi nejjednoduššími projevy lásky a pak už bude jenom krůček k otevření našich očí pro potřeby druhých. Prosíme, pomáhej nám k tomu, náš Pane!

Jindra Malíková

Mariánská poutní místa 91. Tábor-Klokoty – kostel Panny Marie

Poutní místo Klokoty se nachází na skalnatém vršku města Tábor směrem na Písek. Říká se, že proudící tok malebné řeky Lužnice, nad jejímž údolím se chrám rozprostírá, dal vzniknout i jeho jménu.

Toto místo vystavěli benediktini v letech 1701–1730. Jeho poutnímu areálu pak dominuje jednolodní kostel Panny Marie, který byl dokončen v roce 1708. Později byla pod kostelem zřízena krypta, a ještě přibýly kaple sv. Václava a sv. Josefa.

Kostel je obklopen klenutými ochozy s arkádami. V rozích jsou osmiboké kaple, jejichž věže kryjí bohaté barokní bání. V západní části ambitů se nachází výklenková kaple sv. Jana Nepomuckého s bohatou štukovou výzdobou. V těchto místech je sedm závěsných lunetových obrazů s výjevy ze života Panny Marie. Součástí komplexu je rovněž jednopatrová budova rezidence. Opočal stojí barokní kaple, k níž vede křížová cesta s kamennými zastaveními.

Původní gotický kostelík Nanebevzetí Panny Marie, který tu stojí již od 13. století, utrpěl osudové rány při husitských válkách. Ironií osudu se tím ale při jeho obnově otevřela cesta k impozantní stavbě poutního chrámu v Klokotech. Kostel, jež byl patrně inspirován dílem architekta Jana Santiniho, tak byl postupně doplněn o ambity a kaple, čímž vznikl mimořádně působivý komplex ve tvaru dvojitého kříže, schopný se srovnávat i s největšími architektonickými skvosty evropského baroka.

Poutní kostel Klokoty dodnes slouží svému původnímu účelu a mimo to se stal oblíbeným cílem výletníků; z Kotnova přes Holečkovy sady sem vede křížová cesta.

Vybral R. Jozíf

Kostel sv. Andělů strážných a jeho dějiny

Nejvýraznější stavbou na černokosteleckém náměstí je vedle zámku bezpochyby kostel sv. Andělů Strážných. Jeho vznik byl přímo podmíněn prohlášením zámekské kaple sv. Vojtěcha za kapli soukromou vévodkyní Marií Terezií Savojskou 2. ledna 1726. Oč v něm šlo? Černokostelečtí faráři byli již od dob pánů Smiřických zároveň zámekskými kaplany a v dokumentech byli často nazýváni pouze takto. Lépe řečeno, v Kostelci neexistovala od husitských válek fara a majitelé černokosteleckého panství si zde drželi vlastní kaplany, které platili a poskytovali jim v Kostelci ubytování (nebo museli zdejší obyvatelé za duchovní správu za knězem do Konojed). Po roce 1613 začal plnit tento zámekský kaplan vůči Kostelci zároveň všechny funkce, jako by byl přímo místním farářem a velice záhy začal být i úředně nazýván černokosteleckým farářem a zámekská kaple považována za farní chrám (ač se jí nikdy nestala). Před rokem 1726 pojala vévodkyně Marie Terezie Savojská úmysl ustanovit po smrti faráře Jana Antonína Nepauera pro zámekskou kapli zvláštního kaplana. Roku 1726 došlo však k jejich vzájemné roztržce, a tak se vévodkyně rozhodla okamžitě přikročit k uskutečnění svého záměru, zastavila Nepauerovi vyplacení veškerého deputátu a 2. ledna 1726 nařídila hejtmanu panství, aby dal děkanovi z tohoto místa výpověď a odňal mu klíče od kaple. Nebylo to ostatně poprvé – klíče od kaple mu hejtman panství odňal už roku 1701, takže tento spor nebyl prvním. Děkan Nepauer si pochopitelně stěžoval u pražského arcibiskupa, který mu povolil odebrání klíčů novému zámekskému kaplanovi, který sem byl mezitím dosazen (sázavský benediktin Benedikt Herman). To Nepauer ihned (jistě s pocitem zadostiučinění) násilím vykonal. Vévodkyně Savojská byla tímto jednáním velmi pobouřena a vypověděla děkana okamžitě z kostelecké fary (která byla jejím majetkem) a vzkázala mu, aby se nastěhoval do Vitic, poněvadž byl zároveň vitickým farářem. Tím se po roce 1726 zámekská kaple sv. Vojtěcha stala opravdu soukromou kaplí pro obyvatele zámku a přilehlého špitálu, a pro obyvatele města byly nově slouženy mše sv. v nevyhovujícím hřbitovním kostele sv. Jana Křtitele - do původní stavby se totiž vešla pouze asi třetina (!) všech účastníků mše, a to ještě s halasným křikem a častými incidenty.

Původně se dlouho uvažovalo jen o rozšíření stávajícího kostela sv. Jana Křtitele, nicméně po shromáždění potřebných peněz prosadil farář Fr. R. Koliander stavbu zcela nového chrámu Páně na náměstí a uvedl pro to několik důvodů (kostel sv. Jana Křtitele má stěny z nekvalitního materiálu a možná by nástavbu ani neunesly; 2. při přestavbě starého kostela by se muselo exhumovat mnoho lidských ostatků; 3. stávající hřbitov by se zmenšil na minimum; 4. okolo kostela sv. Jana není prostor pro uskladnění materiálu; 5. voda potřebná pro stavbu i zedníky by byla daleko, zatímco v případě náměstí je tam kašna; 6. kostel sv. Jana je vzdálen od vlastního města a mohl by být snadno vykraden a ženy jdoucí večer z kostela by mohly být přepadeny; 7. nový kostel by se stal ozdobou náměstí.).

Železná pout'

V našem časopise jsme již navštívili Mrkvancovou pout' v Polné, Borůvkovou pout' v Borovanech, Švestkovou pout' v Chlumku-Luži, Třešňovou pout' v Horní Polici a Jabkancovou (jabkance=brambory neboli jablka země) pout' v České Třebové. Nyní navštívíme Železnou pout' poblíž Rožmitálu pod Třemšínem v jihovýchodních Brdech.

Vznik této pouti je spojen s příběhem mladého hraběte, který zde byl nešťastnou náhodou při lovu postřelen. Jeho modlitby o záchranu byly vyslyšeny, a tak na místě nehody prý nechal postavit sochu Panny Marie. Některé prameny uvádějí, že se snad mělo jednat o samotného hraběte Eduarda Pálffyho, kterého postřelili pytláci, doloženo to však není.

Socha Panny Marie, podle místního názvu Železná panna nebo také Březnická Panna Maria, je vlastně litinová socha Panny Marie. Je kryta výklenkem, okolo

něhož stojí čtvercová ohrádka. Socha stojí na kamenném soklu, na němž je nápis "8. Oktober 1880". Plastika ztvárňuje Pannu Marii Immaculatu, tedy Neposkvrněnou, která stojí na zeměkouli, pod nohou má hada s jablkem v tlamě – symbol satana. Jedná se o velmi pěkně výtvarně provedenou kolorovanou litinu v životní velikosti. Panna Maria zde stojí prostovlasá, v dlouhé nařasené říze, s dlaněmi obrácenými vpřed.

Největší poutě k Panně Marii se zde konají během měsíce května.

Vybral R. Jozíf

Země by snáze vydržela bez slunce než beze mše svaté.

(sv. P. Pio z Pietrelciny)

*

Ani sám Bůh nemůže učinit něco, co by bylo světější a větší než slavení mše svaté. (sv. Alfons Maria Liguori)

*

Slavit mši svatou má tak takovou cenu, jakou má smrt Ježíše na kříži.

(sv. Tomáš Akvinský)

*

Člověk se musí chvět, země se musí třást, celé nebe musí být dojata, když se na oltáři v rukou kněze objeví Boží Tělo. (sv. František z Assisi)

*

Co by z nás bylo bez mše svaté? Všechno by zde zahynulo, protože jen mše svatá může zadržet Boží ruku. Bez ní by církev přestala trvat a celý svět by padl do záhuby. (sv. Terezie z Lisieux)

*

Jak šťastný je anděl strážný, když doprovodí duši na mši svatou!

(sv. farář Arský)

*

Účastnit se zbožně mše svaté je více než postit se celý rok o chlebu a vodě. (sv. Leonard z Porto Maurizio)

*

Všechny kroky, které někdo udělá, aby se účastnil mše svaté, zapisuje a počítá anděl a každý se dočká od Boha té největší odměny zde na zemi i v nebi. (sv. Augustin)

*

Mše svatá je dílo, ve kterém nám Bůh staví před oči všechnu lásku, kterou nám přinesl; je to svým způsobem souhrn všech dobrodiní, která nám prokázal. (sv. Bonaventura)

*

Bůh raději přijímá mši svatou než všechny zásluhy všech andělů.

(sv. Vavřinec Justiniani)

*

Ujišťuji tě, že tomu, kdo se zbožně účastní mše svaté, pošlu v posledních okamžicích jeho života tolik svých svatých, kolik bylo jeho opravdu zbožných účastí, aby ho posilovali a chránili. (Ježíš svatě Gertrudě)

Jindra Junová

Plány na novostavbu byly zaslány k schválení vévodkyni Savojské v únoru 1735, ta je ve Vídni schválila, pouze nařídila, aby byla sanktusová věžička posunuta přímo nad hlavní oltář (pův. měla být více do středu střešního hřebenu). Krátce nato schválila projekt i arcibiskupská konzistoř a nic nebránilo realizaci, snad kromě nedostatku peněz (zajímavé je, že tehdejší farář. Fr. R. Koliander žádal arcibiskupa, aby směl do nového chrámu přenést i středověkou madonu z Tismic na Černokosteleckém panství – Madona tismická byla totiž spjata s celou řadou zázraků a z Tismic činila významné poutní místo). Se stavbou nového kostela se začalo 9. května 1735 a dokončen byl v listopadu roku 1737. Stavbu provedla zednická dílna Matyáše Šritlera a financována byla z finančních darů (vrchnost darovala 1000 zlatých rýnských, obec 100 zlatých, děkan 22 zlaté, panští úředníci 45 zlatých rýnských, vdova Kovaříková 42 zlaté, cechy 81 zlatých, kováři 50 zlatých a ševci 10 zlatých, dohromady tedy 1350 zlatých rýnských) a majetku záduší. Celá stavba bez hlavní věže si vyžádala 6847 zlatých 18 krejcarů a vnitřní vybavení kostela dalších 592 zlatých 10 krejcarů rýnských. Vysvěcen byl kostel 25. listopadu 1737 tehdejším děkanem Františkem Rafaelem Kolianderem.

Ten celou událost popsal takto: „*Přenesena jest tam ze starobylého kostela Nejsvětější Svátost za střelby z hmoždířů s všemožnou oslavou pod baldachýnem mezi hořícími pochodněmi, při čemž myslivci tvořili špalír a napřed neseno 9 nových pěkných korouhví. Slavnosti byli přítomni Tomáš Bartoloměj Kollman, regent knížecí, Václav Chauer, hejtman, všickni úředníci, slavný magistrát a valný počet zbožného lidu. Kázání, jež by do zlata a stříbra vryto býti zasluhovalo, měl Václav Kořil, rodem z Mladé Boleslavi, farář Říčanský. Na žádost p. regenta bylo pro kněžnu v německý jazyk přeloženo. Slavnost ukončena ambrosiánskými chvalozpěvy. Při hostině na děkanství odbývané vystřeleno také třikráte z hmoždíře. Druhého dne přenesena byla křtitelnice.“ Hned po dostavbě kostela zde konal svou misii známý jezuita Antonín Koniáš, který s ní byl údajně nadmíru spokojen.*

Dokončení příště, Vladimír Jakub Mrvík

Gregoriánský kalendář má 440 let

Nesoulad juliánského kalendáře se skutečností byl v období vrcholného středověku již výrazně patrný. Zhruba od roku 1000 postupně v návaznosti na zpřesňující se možnosti techniky a nové znalosti učenci docházeli k názoru, že tuto chybu je třeba opravit. A např. v roce reformy 1582 už byla difference téměř 10 dnů a největší svátek křesťanství, Velikonoční neděle, ani zdaleka nebyla tou první nedělí po prvním jarním úplňku, jak bylo stanoveno.

Teprve papežská komise složená z církevních i laických odborníků po několikaletém zkoumání alternativních řešení návrh reformy kalendáře schválila a 24. února 1582 papež Řehoř XIII. vydal bulu Inter gravissimas, vyhlášující kalendářní reformu.

Základem reformy bylo vynechání 10 dní. K provedení tohoto kroku bylo vybráno období, kdy byl zásah do liturgického roku pro malý počet přeskočených významných svátků nejmenší. Reforma měla proto být provedena bezprostředně v roce 1582 po svátku sv. Františka, připadajícím na čtvrtek 4. října. Následující den měl být považován za pátek 15. října.

Mimochodem v dnešní době je rozdíl mezi kalendářem juliánským a gregoriánským 13 dní.

V Čechách původně pražský arcibiskup Martin Medek oznámil změnu data ze 14. na 25. listopadu 1582. Jeho návrh však byl odmítnut. V roce 1583 přijetí nového kalendáře zamítl i zemský sněm.

Reformu tak realizoval svým mandátem ze 3. prosince 1583 až Rudolf II. (skok z pondělí 6. ledna na úterý 17. ledna 1584) již bez ohledu na sněm. Ve Slezsku byla změna provedena z neděle 12. ledna na pondělí 23. ledna 1584. Moravští stavové ale mandát neuposlechli a na Moravě dále platil juliánský kalendář. Druhé císařské rozhodnutí v červenci téhož roku již odmítnout nemohli a kalendář byl zaveden i na Moravě (po sobotě 3. října následovala neděle 14. října 1584).

Měli jsme tedy roku 1584 v království dvoje Velikonoce, v Čechách byly o čtyři týdny dříve než na Moravě. Město Kadaň reformu zavedlo v roce 1588 a Chebsko až v roce 1604.

Nejednotnost zavedení způsobovala problémy i v běžném životě na venkově. Rolníci často měli část polí v katastru sousední obce, která se řídila jiným kalendářem. Tak se mohlo stát, že byli přistiženi při práci v době svátku, který v jejich domovské obci proběhl kvůli úpravě kalendáře dříve.

Vybral R. Jozíf

Pro oživení paměti:

Hodnota mše svaté očima světců

Kristus skrze lidi obnovuje svou oběť. Mše není pouhé představení oběti Kříže; nemá jen hodnotu prosté připomínky; je to skutečná oběť jako na Kalvárii, kterou mše svatá trvale zpřítomňuje a aplikuje plody oběti kříže. Kéž bychom si byli vědomi, jaké poklady můžeme získat po sebe i pro celou církev! (D. C. Marmion)

*

Věz, křesťane, že zbožnou účastí na mši svaté si zasloužíš více, než kdybys rozdal všechnen svůj majetek chudým a prošel jakou pouť celou zemí. (sv. Bernard)

*

Pán nám udělí všechno, o co ve mši svaté prosíme, ba co více, dá nám i to, na co ani nepomyslíme a co nutně potřebujeme.

(sv. Jeroným)

*

Kdybychom znali cenu oběti mše svaté, s jakou horlivostí bychom ji sledovali! (sv. farář Arský)

*

Mše svatá je lék na uzdravení nemocí a oběť na zaplacení vin.

(sv. Cyprián)

*

Všechny lidské dobré skutky spojeny se nemohou rovnat mešní oběti, protože jsou to jen lidské skutky, zatímco mše svatá je dílo Boží.

(sv. farář Arský)

*

Modlitbou žádáme Boha o milosti, mešní obětí ho nutíme, aby nám je dal.

(sv. Filip Neri)

*

Mše svatá je jediná oběť, která rychle vyvádí duše z očišťovacích muk.

(sv. Řehoř)

*

Mše svatá má svým způsobem takovou cenu, jakou má pro naše duše Ježíšova smrt na kříži. (sv. Jan Zlatoústý)

*

Mše svatá je nejposvátnější náboženský úkon, který nejvíce oslavuje Boha a nejvíce prospívá naší duši. Získáváme z ní sílu, abychom milovali Boha a bližního a dokázal odpouštět. (sv. P. Eymar)